

STYX

de Brândușa Ban

PERSONAJE:

ARON: 25 ani, liber profesionist

MIHAIL: 40 de ani, medic

SCENA 1

Imaginary life - Personajele sunt extravagante, atmosfera este agitată, muzica se aude tare, univers colorat. Mihail apare travestit într-o femeie în jur de 30 de ani, pe nume Miha. Aron își joacă rolul din viața reală, idealizat.

ARON: Ce viață... Așa cum trebuie ea să fie. Femei, droguri, alcool, dezmăț pur... Ce-ți poți dori mai mult? Miha, o țigară te rog.

MIHAIL: Și tu ești un amant desăvârșit. Cât de frumoasă este viața pe care o ducem împreună.

(Ea îi dă o țigară, el se joacă puțin cu ea după care o aruncă pe jos.)

ARON: Te crezi frumoasă? Femeile se cred frumoase și unice. Țsta este un lucru la care excelează.

MIHAIL: Mai frumoasă decât țigara.

ARON: Care țigară?

MIHAIL: Țigara de foi, e o țigară de viță nobilă. Țigara de lângă piciorul tău. Cu aromă de cireșe. Cireșa e masca, e pretextul, e atuu.

ARON: Unde? Asta? Ce mască, ce pretext, ce atuu? Bolborosești fără sens. Hai, aprinde-o, dă-i foc, fă-i un favor.

MIHAIL: Fumul ăsta mă bagă în ceață. O voi stinge.

ARON: N-o stinge. Las-o să ardă, flacăra fumului.

MIHAIL: Ba o sting. Nu-mi face bine. Îmi șifonează karma.

ARON: Las-o naibii să ardă. Ce are dacă arde? Tu ai uitat că aici toți suntem fericiți? E fumul fericii și tu vrei să-l împrăștii?

MIHAIL: Mai știi când ne-am cunoscut? Mi-a plăcut întotdeauna că ai fost...Bărbat, înțelegi tu ce vreau să zic. Bărbat în adevăratul sens al cuvântului, cu tot ce-ți trebuie. Te-am tras pe nas în sufletul meu.

ARON: Da... Nu degeaba se învâрте pământul și noi cu el. Ne-am trezit aruncați într-o lume fascinantă. Să te învăț ceva. Microbii se pun pe un obiect scăpat pe jos abia după 5 minute după ce acesta atinge solul. Așa că... Să nu calci pe alte meleaguri mai mult de cinci minute...Sau era cinci secunde? Nu mai știi exact. Cinci secunde acolo sunt cinci minute aici. Timpul e subiectiv și el, în secolul vitezei câștigă detașat. N-aș pleca de aici, doar pentru o lume mai perfectă decât asta. Dar, nu există așa ceva. Tu ai pleca?

MIHAIL: De ce aș face-o? Aici trăim visarea și avem puteri nelimitate. Este o lume de Dumnezei.

ARON: Bine spui. Vino să zburăm deasupra mării. Azi vreau să mă înec în alcool. Sau nu, vreau să stăm aici. Să ne futeam, să bem, să ne drogăm și să o luăm de la capăt. Astăzi vreau party privat, vreau să te dezbraci numai pentru mine. Ceilalți, să zboare pe lună, să și-o tragă cu extraterestrii, azi nu vreau să-i văd.

MIHAIL: Mă bucură nespus să aud asta iubitele. Astăzi vreau să fiu numai a ta, nu și a lor. La urma urmei, am zis că azi nu suntem. De fapt azi suntem, dar în Rusia. Adică nu, în Thailanda.

ARON: La celălalt pol.

MIHAIL: La polul opus, da.

(Se aud musafirii.)

ARON: Ți-am zis eu că vin. Bine că pleacă la fel de repede cum au venit. Fără supărări, fără căcaturi dinastea. Nu deschid că n-am chef, nu se supără că au altceva mai bun de făcut, nu te agasează că înțeleg mesajul.

MIHAIL: Nu se supără că nu le pasă.

ARON: Ce-ai spus?

MIHAIL: Nimic.

ARON: Deseară mergem. Eu merg. Tu mergi?

MIHAIL: În "Have no life"?

ARON: Unde?

MIHAIL: Acolo unde ai defilat, unde ai avut ultima prezentare. În mijlocul oamenilor fericiți.

ARON: În "Great life"? Nu mi-ai spus dacă ți-a plăcut.

MIHAIL: Dacă? Ai fost minunat. Blugii ăia care se făceau trei sferturi. Din patru sferturi, trei sferturi, două sferturi, un sfert, treci în pat.

(Ea se repede la el, îi desface pantalonii, încep să se sărute și să se pipăie. Se aude telefonul.)

ARON: Dă-l în măsă, lasă-l să sune. Alooo, oricine ai fi fericitul, nu vezi că avem treabă? Haide Miha. Fă o magie, fă hainele să dispară. Numai gândește-te. Îți iei o bluză, un amărât de material, arunci o cârpă cu craci pe tine și o schimbi cu gândurile.

MIHAIL: Îmi place să umblu și dezbrăcată...Sau îmbrăcată, dar mai mult în pielea mea. Dar ție?

ARON: Mă îmbrac că-s un mare dick...Pudic. *(Râde zgomotos și ironic.)* Prefer extravaganta, prefer să-mi stabilesc singur limbajul de comunicare. Ai văzut și țigara aia mulatră cu parfum de cireșe? Până și amărâta aia își acoperă firele de tutun, alege să nu fie banală.

MIHAIL: Arată-mi. Vreau să te admir, să mă bucur că astăzi ești doar al meu. Mi-e dor de un vis. Vreau să văd unul.

ARON: Fă întuneric să-ți arăt. Trage toate jaluzelele și stinge luminile. Unde-i lanterna? Caut-o și luminează-mă. Eu defilez pe podium în fața a sute de bacante. Toate mă privesc, mă strigă, vor să mă atingă. Toate reflectoarele sunt pe mine, radiez.

MIHAIL: Ce muzică vrei?

ARON: Aia ce cântă dezbrăcată pe scenă, o știi tu. Dă-i play. Ai găsit lanterna? Simți cum se sufocă toți ?

MIHAIL: O s-o găesc, du-te îmbracă-te. Care dintre ele? Că toate-s dezbrăcate.

ARON: Una, care vrei...Las-o să cânte. Și masca mea e râvnită de toți. Toată lumea vrea hainele purtate de mine. Sunt idolul unei generații.

MIHAIL: Toată lumea în afară de aia care cântă dezbrăcată. Am găsit lanterna, dar e ars becul.

ARON: Ai apăsă pe ON, apasă pe ON. Aici nu se ard becurile. Fitilele-s veșnice. Haide, apasă odată. Nu-mi mai întrerupe defilarea.

MIHAIL: A, da. Am uitat. Luminează suficient de bine profilul tău orgasmic. Haide dragule, arată-te în toată splendoarea ta.

(Aron defilează pe ritm muzical, într-o atmosferă feerică. La un moment dat cade.)

ARON: Am obosit. E cea mai plăcută oboseală posibilă. Îți dai și tu seama cât e de fascinant, nu? Plutește fericirea în forma ei cea mai pură.

MIHAIL: Atunci la naiba, mai defilează o dată și încă o dată și încă o dată.

(Aron defilează din nou.)

ARON: Dă mai tare muzica! Vino și tu, să primim aplauzele împreună. Ești la dreapta tatălui, să văd cum știi să apreciezi această onoare.

MIHAIL: Iubitule, îți mulțumesc că m-ai ales pe mine. Ador să visăm cu ochii deschiși.

ARON: Trăiesc, acuma într-adevăr trăiesc, mă bucur de fiecare clipă. Am câte vieți vreau și o să mă bucur de succes în fiecare. Știi ce n-am mai făcut demult? N-am mai mâncat. De câteva săptămâni nu am mai mâncat. Sună tu Miha, eu mă odihnesc. Aș mânca caviar sau semințe, trufe albe sau jumări.

MIHAIL: Ce bunătați. Și din nou ai dreptate dragule. A trecut câtva timp în care nu ne-am bucurat de orgasme culinare. "Plăceri gustative"? Da, suntem în Thailanda. Adu-mi te rog...Să mă gandesc...Caviar, semințe, trufe albe și jumări. Atât. Și lapte de pasăre pentru mine. Cât să ne ajungă azi și mâine. De fapt adu-ne numai pentru seara asta, că cine știe când ni se mai face poftă să mâncăm. Da, e perfect. Lasă-le la ușă.

ARON: Sună și la "Obiecte protectoare". Nu mai avem prezervative.

MIHAIL: Avem iubiture. Am cumpărat eu un set, știu că se mai rup.

ARON *își pune pe ochi o pereche de ochelari*: Da, nu vreau să-i zgârii. Nu vreau să văd neclar nici o secundă. Ar însemna că pierd secunde prețioase din paradisul desfătărilor.

MIHAIL: Săracii ochelari. A fost o dată când oamenii vedeau clar și fără ei. Nimeni nu avea nevoie de ochelari.

ARON: Noroc că nimeni nu mai vede clar fără ei. Sunt un accesoriu prea coios. Lasă-i să ne slujească, de aia sunt făcuți. Toate obiectele trebuie să ne slujească Miha, doar ăla e scopul lor.

MIHAIL: Iubitule, a sosit mâncarea. Primește-o cum se cuvine.

SCENA 2

ARON: Ce s-a întâmplat? Ce dracu s-a întâmplat? Nu am Internet? Da? Nu am Internet aia s-a întâmplat. Ce frig e în camera asta. S-a întunecat de la lună. Tată, adu-mi niște haine. Tată, unde ești? "Muncesc Aron, pentru tine muncesc fiule, să-ți fie ție bine". Dar mi-e bine tată, stai liniștit. În curând o să revină conexiunea și o să-mi revin, nu te îngrijora pentru mine. "Să mănânci ceva"...Să mănânc oare? Aș mânca dacă aș avea ce. (*Găsește un stix și începe să-l roadă.*) Ce urâtă e așteptarea asta. Ce întuneric și gol e aici fără net...Uite o țigară. S-o ia naiba, îi ruptă bineînțeles. Tată, chiar nu-mi aduci hainele alea? De ce tot timpul când îmi trebuie ceva tu-mi oferi bani și pilde de departe? Eu sunt pisica din experimentul lui Schrodinger ăla. Pisica vie, pisica moartă... S-a blocat flaconul cu viață. Cablul vieții și cablul morții. Tu și știința ta, tu și experimentele tale mentale experimentale. Tu mare fizician crezi că le știi pe toate, dar nu știi nimic. Vreau să mor. (*Își ține respirația până se îneacă.*) De fapt vreau să mă întorc la viața mea. Urma să luăm masa împreună. Sper doar să nu mănânce fără mine. Mi-e scârbă de ce mizerie e în jurul meu. Ce tot fac? Ar trebui să curăț. Dar nu văd nimic în bezna asta. Unde am pus lanterna aia? Nu-i aici, nici aici, dar totuși, pe aici trebuie să fie. O să-mi iau hainele singur, la fel ca și atunci când eram mic. Și atunci mă descurcam singur. Unde o fi lanterna aia și de ce nu mai vine odată internetul? Pe ce dracu am călcat? Ochelarii, minunat. S-au spart și ăștia. Să se fi schimbat anotimpul? Altfel nu-mi explic ce e cu frigul ăsta. M-aș îmbrăca mai gros dacă aș găsi hainele alea, dar mi-e lene să le caut. Mai bine aștept. M-am plictisit. Ce aș putea să fac? Tată, îmi aduci hainele? Le-am lăsat pe scaun. Bine, lasă că le iau eu. Dar nu-s pe scaun. Uite o șosetă, o să o iau peste astalaltă să nu mai îmi fie frig. Și încă una. Acum să gălesc ploverul. Lanterna. Becul ars...De ce nu mă mir? Ar trebui să cumpăr altul, dar n-am nevoie de altul pentru că se va arde și el. Bun, ploverul ăsta o să-mi țină cald. Și pantalonii, cei mai groși pantaloni. Cât de șters e totul în dugheana asta. O să ies să văd ce-i cu legătura. Unde s-o fi pierdut? Sau mai bine să

nu ies? Nu ies că poate revine și nu mă găsește acasă. *(Se dezbracă, după care se îmbracă din nou.)* Ba mai bine ies că aici sunt prea singur, dacă am pierdut contactul. Dar totuși am ajuns bine. Sunt un fotomodel de succes tată, la fel cum tu ai fost un model de succes. Tu pentru mine, eu pentru ei. Și eu am o grămadă de bani, sunt iubit, sunt fericit. Mă duc după legătură, altfel nu pot intra în contact cu viața mea. Îmi vreau viața. Hopa, uite-o!

SCENA 3

Imaginary life - În atelierul de modă al lui Aron.

ARON: Am ajuns. Am crezut că nu mai ajung. Pentru câteva minute m-am pierdut, dacă-ți vine să crezi. Eu, Aron m-am pierdut... Pluteam prea mulți. Ce-ai făcut cât am lipsit? Bănuiesc că ți-a fost gândul la mine.

MIHAIL: Desigur dragul meu. Au trecut doar câteva minute, dar mi s-a părut că ai lipsit o veșnicie.

ARON: Totuși să lăsam asta și să ne apucăm de treabă. Cum vrei să fie? Să ți se vadă toate? Haide, rotește-te să mă gândesc cum să o croiesc. Ridică mâinile, într-un picior, perfect. Oprește-te.

MIHAIL: Măsoară-mă întâi. Măsoară-mi fiecare părticică, vreau să fie perfectă. Vreau să fiu descoperită treptat. Trebuie să fiu misterioasă. Asta mă face să mă simt femeie.

(În timp ce discută Aron îi ia măsurile și îi croiește haina.)

ARON: Vom defila din nou. Ador să defilez în fața altora. Fudem tot ce prindem. O adevărată onoare adusă în numele desfătării și plăcerilor de tot felul. De ce altfel dacă nu pentru ele să trăim?

MIHAIL: Vom pluti pe pământul înecat al Veneției la Minunatul Bal al Orgiilor... Ne vom înfrupta din trupuri care mai de care. Fă-mi o rochie minunată. Vreau să fiu râvnită.

ARON: Cu siguranță vei fi. Și eu la rândul meu voi fi apreciat de toată lumea. După bal, faima se va numi Aron! Iubesc faima!

MIHAIL: Iubesc culoarea roșie. Vreau o eșarfă din piele de șarpe. Să fie roșie. Am cunoscut o fetiță. Părinții ei obișnuiau să-i cumpere câte o rochiță roșie la fiecare

eveniment important. Alta de fiecare dată, dar tot roșie. După ce termini, și Universul meu va fi colorat în roșu. Tu? Pe cine ai cunoscut?

ARON: Eu am cunoscut un băiețel care primea câte un telefon în fiecare dimineață. Atât. Aici îmi este bine. Sunt fericit, în sfârșit. Lumea este cum vreau eu să fie.

MIHAIL: Fă-o mai strâmtă. Vreau să mi se vadă sânii, vreau să fie admirați.

ARON: Nu mă pot plânge cu un model ca tine. Ai tot ce-ți trebuie. Uite-i cum ies la lumină, uite cum își scot ochisorii.

MIHAIL: Am uitat cum e metalul...Rece sau cald? Fetița dormea într-un pat de metal. La început a avut o copilărie fericită. Primea mulți pantofiori roșii. Eram ca o prințesă, era prințesa lor. Spune-mi tu prințule. În lumea ta este rece sau cald?

ARON: Atinge foarfeca. Simți?

MIHAIL: Este una cu mâna.

ARON: Este exact cum trebuie să fie. Nici rece, nici caldă.

MIHAIL: Lumea ta?

ARON: Foarfeca.

MIHAIL: Dar lumea ta?

ARON: Lumea mea este asta. Care alta? Este ca foarfeca.

MIHAIL: Haide iubitele, lasă imaginația să plutească. Să ne jucăm cu sufletele dacă ele există.

ARON: Să ne jucăm cu sufletele, cu sufletele altora. Băiatul ăsta nu-și găsea locul decât așezat pe scaun, așezat pe pat, așezat pe covor, așezat pe parchet...Și toate astea din comoditate, din comoditatea lui și a celor din jurul lui. Primea totul, financiar era fericit. Stătea așezat și desena măști...Ca să nu mai fie singur.

MIHAIL: Iubitule, vorbește-mi despre tine.

ARON: Pe mine mă cunoști. Ți-am spus, vorbim despre alte suflete. Rotește-te. Îți vine minunat. Vreau să-mi vorbești și tu despre un suflet. Tu trebuie să cunoști multe povești. Ești medic de suflete. Povestește-mi de fetița cu rochiile. De fapt nu prea mă interesează, dar fă cum vrei cât timp stai liniștită și-mi ușurezi munca.

MIHAIL: Îi veneau de minune. Coase bine acolo, vreau să fie perfectă. Și avea casă cu vedere la orfelinat. Era plin de copii, câteodată îi păreau fericiți, câteodată nu... Știi cum sunt copiii. Și într-o zi s-a mutat acolo. O iubeau toți, avea și un frățior pe care l-a lăsat acolo...A trebuit să plece.

ARON: Apleacă-te, puțin. Așa, perfect. Băiatul și toți din jurul lui îl credeau fericit. Și el se credea fericit. De ce n-ar fi? Părinții lucrau 12 ore pe zi ca el să aibă tot ce-și dorește. Imposibil o copilărie mai fericită de atât. Si el rămânea așezat în fiecare zi pe scaun, pe pat, pe covor, pe parchet...Oriunde putea să stea așezat...

MIHAIL: Și a devenit orfelinat cu vedere la casă. Era îngrozitor. Directoarea orfelinatului era o femeie foarte frumoasă, pot spune împlinită. În fiecare seară soțul de mână cu fetița ei o așteptau la poarta orfelinatului.

ARON: Ei, cum ți se pare până aici? Toată Veneția va fi cu ochii pe tine. Vei concura pentru titlul de curva Veneției de la vestitul Bal al Orgiilor.

MIHAIL: Sunt într-adevăr superbă. Continuă iubitele, nu te opri nici o secundă.

ARON: Dar el vroia să-l bage cineva în seamă. Nu cele mai minunate jucării, cineva real...Așa cum sunt eu sau cum ești tu. Vroia să...

MIHAIL: Aibă bani?

ARON: Faimă. Și să audă mai mult decât voci dornice de teorii. Bla, bla, bla.

MIHAIL: Dar avea bani, nu așa ai spus? Bani colorază viața. Fetița a devenit femeie și a plecat cu prințul ei. Și ea are bani. Dar și-a lăsat frățiorul acolo.

ARON: Iubesc femeile. Te iubesc pe tine, vă iubesc pe toate. Ești aproape gata, rămâi în poziția asta.

MIHAIL: Radiez. Byron mă va pomeni în poemele lui, Caravaggio mă va picta cu umor, pe Casanova îl voi dezvirgina, iar eu te voi iubi dragule. Vremuri încărcate de glorie se arată. Vom alerga împreună pe canalele Veneției. Câți oameni, atâtea orgii...

ARON: Toți mă vor admira, pentru că am cunoscut faima, prin intermediul tău iubito. Rochia îți vine perfect. Gata, privește-te.

MIHAIL: Sunt superbă. Adu mâncarea, să ne înfruptăm cum merităm în cinstea vieții adevărate pe care o trăim.

ARON: Pubela stomacală e în așteptare. Nu e ceva normal să manânci doar să-i faci ei pe plac. Și ea e la fel de fericită ca și mașinăria din care face parte. Cândva pubela era obligată să primească mâncare de tot felul. Și dacă-ți vine să crezi, numai așa, din obligație, din bun simț. I se dădea fără să ceară.

MIHAIL: Și pe deasupra i se dădea constant.

ARON: Și nu numai atât. Și des, era ca o obligație.

MIHAIL: Când cere e altceva. Trebuie satisfăcută.

ARON: Să trecem de la o plăcere la alta. Până la urmă e o lume subordonată plăcerii.

MIHAIL: Fă întuneric. 69 de femei pleacă în căutarea misionarului.

ARON: Te iubesc pubelă vaginală.

MIHAIL: Mi-ai amintit de seara zborului. Atunci 69 de bărbați au plecat în căutarea misionarei. Pentru că femeia nu mai e inferioară. Femeia mereu deasupra!

ARON: Femeie!

MIHAIL: Am obosit. Oboseală plăcută bineînțeles. Dă-mi un pahar de Jack te rog. Lasă-l să curgă, să fie rece. Vreau să mă odihnesc iubitele, să visez momentele de glorie. Balul Orgiilor de la Veneția...

ARON: Dormi, eu plec să fut ceva.

SCENA 4

Gamera de gardă. Fumează țigară după țigară. Își pune muzică și stând pe scaun, schițează un dans.

MIHAIL: Trebuia să ajungă deja. De ce nu pot și eu să fiu un om ca toți oamenii și trebuie să stau în văgăuna asta așteptând câte un nebun care caută salvarea? 4:15... Cum o cheamă? Ce condiții mizerabile...Alta ar fi situația dacă aș aștepta bolnavi într-un cabinet din Paris. Aș fi un medic respectat și cunoscut pentru reușitele mele în domeniul medicinei. Cât am muncit să ajung aici...Dar tot degeabă... Și toate mizeriile astea pentru ce? Pentru că alții au bani și eu nu? Degeaba, este un loc în care nu-mi găsesc locul. Să-i caut fișa, măcar atât. Să-mi imaginez cum aș trata-o. 4:20. Își permite să întârzie că e femeie. Femeile își permit orice, primesc orice și nu oferă nimic. Femeile merită, femeile arată, femeile pot. Da, ăsta-i adevărul. Femeile pot orice, la orice vârstă. Își bate joc de timpul meu. În loc să-l folosesc într-un mod creativ...În loc să cercetez medicina la Paris...Să descopăr antidotul căcatului în care trăim. Sau să fiu la bal. O ia dracu dacă ratez balul. Bine că am și eu o ocupație modernă. Că nu mi se dă ocazia să fiu și eu un medic calumea, deși e plin de oameni bolnavi. Haide femeie odată. Că n-am toată ziua la dispoziție. 4:25... Femeile sunt o specie ...Ceva nemaipomenit. Antonia...Haide Antonia dragă să te tratez. Că ți-am zis...Începe balul și te ia mama dracului dacă-l pierd. Așa o să defilez. *(Se mișcă ca*

o femeie.) Antonia o chema pe sora mea. Și pe îngrijitoarea de la orfelinat. Câte palme am luat eu de la ea...pentru ce făceau mucoasele alea mici. Numai și numai din cauza lor. Voluptoasă femeie. Și cum a ajuns ea directoarea orfelinatului și stăpâna directorului. Multe a obținut cu...faptul că e femeie. Și eu, am făcut tot ce a fost omenește posibil...Și degeaba. Dacă-ș fi fost eu fata cu rochițele roșii...Dar n-am avut norocul ăsta. M-a lăsat și a plecat să se realizeze. Trebuie să fac rost de bani. Plec la Paris. Gunoiiul ăsta mă sufocă. Nu, nu se mai poate așa. Am trăit singur, mi se refuză dreptul de a fi un medic de succes pentru simplul motiv că nu am avut eu noroc când a trebuit. Doamne, doamne ce ți și cu norocu ăsta. Dar nu-i nimic. Am avut eu grijă. Mi-am făcut eu singur norocul, n-am avut până acuma, dar gata. Pun punct. 4:30. Antonia dragă, rămâi sănătoasă. Eu plec la bal.

SCENA 5

Imaginary life - Oriunde. Inițial, Aron vorbește la telefon.

ARON: Mulțumesc. A fost un succes în adevăratul sens al cuvântului. Și tu ai fost minunată. La urma urmei, am stabilit. Tu vei fii următoarea curvă a Veneției. Iubito, răspunde te rog.

MIHAIL: Da, ești drăguț. Știu, dar e meritul lui, el e creatorul. Oricum, îți mulțumim.

ARON: Cum altfel să fie? Vă mulțumesc tuturor.

MIHAIL: Un eveniment incomensurabil, sublim. Degeaba, nimic nu se compară cu orgiile din Veneția. Ce altă mulțumire mai mare? O să-l felicit, desigur. Îți transmit.

ARON: Nu mai răspunde. Lasă.

MIHAIL: E plin de glorie în jurul tău. Vezi gloria? Uite aici, ba nu, aici și dincolo, e peste tot. Ai primit premiul cel mare. Ai creat masca curvei și ți-ai adăugat în cont un sac de bani.

ARON: Și totuși ceva nu este în regulă. Am niște sentimente ciudate.

MIHAIL: Emoția împlinirii, completarea piesei lipsă. Sunt atât de fericită. Suntem bogați. Și faimoși, desigur.

ARON: Ascultă-mă. Ceva nu este în regulă. Nu știu exact cum să-ți explic. Tu ești medic de suflete. Te rog discută cu mine, explică-mi tu ce se întâmplă.

MIHAIL: Ți-am spus, e de la emoție. Îți dai seama? Suntem niște oameni realizați, pe deplin realizați.

ARON: De ce dracu nu mă ascuți? E prima dată când mă simt așa. Parcă e un sentiment din altă viață. Mă simt obosit. Știi cum e să fii obosit și să nu fie o oboseală plăcută?

MIHAIL: Sper că nu ești speriat, aici nu are ce să se întâmple rău. Tu nu ai încredere în mine? Liniștește-te. Ai o avere imensă în cont, totul se poate rezolva.

ARON: Îmi explodează capul, o să-mi ia foc după care o să facă bum. Fă ceva să mă liniștesc.

MIHAIL: Haide, liniștește-te. Arată-mi unde ai pus banii.

ARON: Banii? Ești nebună? Lasă-i naibii de bani. Ce te-a apucat cu banii acum?

MIHAIL: Eu nebună? Uită-te la tine că ai obținut tot ce-ți dorești și în loc să mulțumești pentru asta te plângi încontinuu. Uite, uită-te pe geam. Au venit toți să te felicite. Răspunde la telefon. Haide, răspunde. Deschide ușa. Să mai punem de-un dezmaț.

ARON: Nu deschide, nu răspunde la nimeni.

MIHAIL: Haide Aron, ridică-te. Ești Dumnezeu Zeul...Lasă-i să se roage la tine.

ARON: Urăsc medicii incompetenți.

MIHAIL: Hai Aron. Ce cuvânt e și ăsta? Ura e desprinsă dintr-un iad inexistent aici. Am vrut să fiu medic ca să descopăr sufletul femeii și toate secretele din mintea ei. Să o operez pe creier. Să văd cum face de-i ies toate așa cum vrea. Ești femeie Aron? Nu ești...Și atunci cum pot să te tratez eu pe tine?

ARON: Nu te pot urmări. Ce-ai spus? Nu mai vreau să te aud, nu mă ajuți. Îmbracă-te, i-ați multe haine pe tine, nu mai vreau să te văd. Sunteți toți la fel. Și nici de bani nu o să te atingi. Plec.

MIHAIL: Aron, mă sperii. Liniștește-te, ești într-adevăr bolnav? Eu credeam că ne jucăm. Iartă-mă iubitele.

ARON: Cee? Vorbește mai tare! Vâjâie totul.

MIHAIL: Aron ești bolnav și doar eu te pot ajuta. Așează-te.

ARON: Nu pot fii bolnav aici. Doar am o stare de neliniște, va trece.

MIHAIL: Nu Aron, nu știi tu, dar se poate.

(Soneriile de la telefoane și cea de la ușă sunt tot mai insistente.)

ARON: Vorbești prostii. Zi-le să înceteze, nu-i mai suport.

MIHAIL: Ai făcut sex cu prea multe femei, care la rândul lor au făcut sex cu prea mulți bărbați, care la rândul lor au făcut sex cu alte femei și bărbați, și ai folosit o singură siringă, toți v-ați înțepat cu același ac.

ARON: Ce insinuezi? Ce-i rău în asta?

MIHAIL: Ai făcut prea multe poate.

ARON: E absurd ce spui, niciodată nu e prea mult.

MIHAIL: Te-a afectat, uită-te.

ARON: Unde să mă uit? Ce să văd? Sunt bine, voi fi bine. Lasă-mă.

MIHAIL: Dar eu sunt alături de tine, vreau să-ți fie bine.

ARON: Vrei?

MIHAIL: Sigur că vreau, dar trebuie să mă lași să fac asta.

ARON: Nu e nimic grav, îmi va trece.

MIHAIL: E grav, dar îți va trece. Trebuie să ai încredere în mine.

ARON: Îmi explodează capul, simt că leșin. Ce am?

MIHAIL: Ai SIDA Aron.

ARON: SIDA? Nu, nu se poate să am SIDA. Am respectat standardele, n-am lăsat dezmațul să-și bată joc de mine, mi-am bătut eu joc de el. Nu pot să am SIDA.

MIHAIL: Dar te voi trata Aron. Ai încredere în mine. Îți voi da a doua șansă. Tu trebuie doar să profiți de ea.

ARON: Sunt un om influent, orice aș avea, salvarea există.

MIHAIL: Ascultă-mă. Te învăț cum facem. Sună și transferă banii la mine în cont. Tu ești faimos acum iubitele. Nimeni nu trebuie să știe ce se întâmplă cu tine. Eu mă voi ocupa de toate. Te voi trata aici, dar trebuie să ne grăbim.

ARON: Dar suntem veșnic urmăriți, mă obosește agitația asta, am nevoie de liniște.

MIHAIL: O perioadă vom spune că ești plecat. Nimeni nu va știi de tine, doar când vei reveni din nou ca să spulberi lumea modei cu ideile tale geniale. Dar trebuie să ne grăbim. Boala te mănâncă tot mai tare cu fiecare clipă care trece.

ARON: Mi-aș dori să pot călători. Sau dă-mi o haină, să nu mă găsească.

MIHAIL: Aron, nu mai pierde timpul. Vei călători cu gândul deocamdată.

ARON: Mi-e din ce în ce mai rău.

MIHAIL: Haide, transferă banii la mine în cont, nu avem timp de pierdut, grăbește-te.

ARON: Mi-e frică.

MIHAIL:

Transferă banii și totul se va rezolva...

ARON: Mă iubești?

MIHAIL: Ești totul pentru mine Aron. Vreau să trăim fericiți, vreau să continuăm dezmățul, dar trebuie să mă ajuți. Haide, sună.

ARON: Te iubesc. Îți mulțumesc.

(Ultimele replci se aud din ce în ce mai încet din cauza agitației formate în jur. Aron sună la bancă și face transferul.)

Scena 6

ARON: Nuuu, nu acum. Ce pizda măsii se întâmplă? De ce-s iarăși în jegul ăsta? Unde ești iubito? De ce m-ai părăsit?

(E din ce în ce mai agitat. Începe să arunce tot ce-i în jurul lui, întoarce calculatorul pe toate părțile. Se mișcă tot mai greu și din când în când cade pe jos și se ridică cu greu.)

ARON: Băga-mi-aș pula în el de șoarece. Șoarecele mătii tată. Tu cu Einstein, faceți netul să meargă dacă tot vă credeți inteligenți. Urăsc animalele astea, cine a inventat șoarecii, să-l ia mama dracului și să-l transforme în șobolan infect. Vreau un cablu, am nevoie de alt cablu, unde mi-e telefonul? Am apucat să fac transferul? Oare am apucat? Iubito, am nevoie de tine! Unde ești? Te rog să nu mă părăsești niciodată. Tratează-mă și nu mai vreau nimic decât să rămân cu tine. Te iubesc, ți-am spus că te iubesc? Unde ești? Am reușit să fac transferul? Ți-am dat șansa să mă salvezi? Pizda mătii da mergi o dată. Ești aici și eu visez, așa e? Spune-mi că n-ai plecat. Am nevoie de tine. Sigur visez, da sunt convins. Vom fi atât de fericiți, doar noi doi. Doar pe tine te doresc. Șoarece netrebnic, te prind eu și-ți zdrobesc capul. Ce ai căutat tu în lumea mea perfectă? Mi-ai omorât cablul. Hidoșenie. Ce să fac? Trebuie să plec de aici. Trebuie să mă ciupesc să mă trezesc din coșmarul ăsta. Ce loc urât unde să fii. Orice loc e mai frumos decât ăsta. Vin iubito, așteaptă-mă!

SCENA 7

Iese din locuință și leșină pe stradă, se trezește la spital.

MIHAIL: Mă auziți? Mă vedeți? Vă simțiți mai bine? Cum vă numiți?

ARON: Iar visez? Iar lumea asta murdară. Ce alb e totul aici.

MIHAIL: Vitamine, supe, mâncare sănătoasă și în curând vă veți reveni. Până atunci, perfuzii cu vitamine, odihnă, fără calculator, televizor sau mâncare nesănătoasă. Uitați-vă pe fereastră să vă odihniți privirea. Cât de senin e cerul. A apărut soarele pe cerul meu. Mă scuzați, gândesc cu voce tare. Sunteți ultimul meu pacient de la Camera de Gardă.

ARON: Poftim? Ce spuneți? A venit internetul? Mă scuzați, eu trebuie să plec, mă așteaptă iubita mea.

MIHAIL: Haideți, terminați cu prostiile. O putem suna pe iubita dumneavoastră să vină să vă vadă. Aveți răbdare. Ați avut noroc că ați ajuns la timp. N-ați mai mâncat de câteva zile. Ce a fost în capul dumneavoastră tinere?

ARON: Vai de mine. Mare grozăvie. Nu mi-a fost poftă. De ce ar fi trebuit să mănânc?

MIHAIL: Aveți nevoie de multă odihnă. Spuneți-mi pe cine să sun. Pe iubita dumneavoastră, părinții?

ARON: O conexiune la internet îmi ajunge. Nu am părinți, locuiesc doar cu prietena mea, ne iubim mult. Aveți un calculator pe aici? Vă rog lăsați-mă la calculator. Așa comunicăm noi cel mai ușor.

MIHAIL: V-am spus clar și răspicat! Nu aveți voie să vă ridicați din pat. Stați liniștit și bucurați-vă că nu ați murit. Dacă ați mai fi stat încă câteva zile așa...

ARON: Coborâți vocea domnule, la mine nu urlați! Clar? Dacă aș mai fi stat câteva zile așa ce? Și în primul rând tu mie nu-mi comanzi. Probabil nu știi cu cine vorbești. Eu sunt un nume.

MIHAIL: Vă rog să vă calmați, nu vă face bine să vă agitați.

ARON: Urăsc medicii incompetenți.

MIHAIL: Medici incompetenți?

ARON: Ești un incompetent.

MIHAIL: Să nu-mi spui...

ARON: Taci și ascultă-mă. Eu mor dacă nu vorbesc cu ea. Am SIDA. Și doar ea mă poate salva. Trebuie doar să o găsec. Dar să nu mai spui la nimeni. Sau ea m-a adus aici? Dacă da, spune-i că o aștept, să vină o dată, să-mi dea pastilele.

MIHAIL: Liniștiți-vă și povestiți-mi totul. Haideți, suntem prieteni.

ARON: Am mâncat la Bal cele mai alese mâncăruri, m-am înțepat cu cele mai jagoase ace și m-am futut cu cele mai voluptoase femei. După care mi s-a făcut rău și prietena mea mi-a spus că am SIDA. Am nevoie de ea. Să mă trateze și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți.

MIHAIL: Dar continuați povestea.

ARON: Eram la Balul Orgiilor din Veneția. Acum unde suntem? Acolo îmi trăiesc viața. Dintr-un dezmăț într-altul. Nu în iadul ăsta împuțit. Mă așteaptă iubita mea, trebuie să plec de aici. Parcă mă simt mai bine, puțin slăbit, dar o să-mi revin. Sigur s-a ocupat ea deja de mine. Suntem atât de fericiți. Avem o viață ideală. Mă iubește pentru cine sunt eu.

MIHAIL: Și cum o cheamă pe iubita dumneavoastră?

ARON: N-ai tu treabă. Miha curva Venetiei si e doar a mea.

MIHAIL: Deci Miha, Balul Origiiilor de la Veneția...Și în rest ce mai faci tu?

ARON: Sunt fotomodel și creator de modă. Bucur privirile încântătoare a milioane de admiratori. Toate reflectoarele pe mine, toți urlă, se rotesc muzele în jurul meu, toți vor să mă atingă. Sunt deasupra tuturor. Și doar Miha e deasupra mea.

MIHAIL: Aron, dacă ți-aș spune că eu sunt Miha, mă recunoști? Și eu am jucat jocul ăla stupid. Pentru bani, desigur. Evident că nu, nu arăt la fel de bine. Dar sunt ca și țigara dornică de atenție. Sunt ca și melcul care iese încet, dar sigur din cochilie și se târăște spre scoica atotștiutoare. Eu sunt Aron, vioara care se lasă atinsă pentru a scoate cele mai fascinante sunete. Eu sunt Miha.

ARON: Ce vorbești? Ce joc? Tu ai timp de jocuri?

MIHAIL: Aron te cheamă? Cum ai crezut că ai SIDA? Trăiești în joc?

ARON: Ce cretin ești. Cum îndrăznești să o contrazici? Cum îndrăznești să-i pronunți numele, să te dai drept ea? Te omor, îți interzic să mai calci în Veneția.

MIHAIL: Tu ești întreg la minte? Tu nu mai ai SIDA, putem să uităm de joc și să ne continuăm viața. Eu am descoperit ce căutam. Sper că și tu ai avut ceva de câștigat din fantezia asta...

ARON: Ești nebun. Ești numai în imaginația mea. Miha este reală, Miha mă iubește. Tu ești un bărbat împuțit. Nu știi ce vrei de la mine.

MIHAIL: Eu sunt Miha...Uite-mă. Sunt "Curva Balului de la Veneția". Glumesc, îmi jucam rolul din joc. Era doar un joc cu toate că și mie mi-a plăcut mie mi-a plăcut...

(Se ciupește tot mai brutal.)

ARON: De ce nu mă trezesc o dată? De ce? De ce? De ce?

MIHAIL: Eu m-am jucat pentru bani, am vrut un cabinet de succes, să-i pot trata pe nebunii ca tine. Uite acum că ți-am spus și adevărul, ai putea pleca fericit. Eu mi-am regăsit ființa originală. Atinge-mă, sunt Miha.

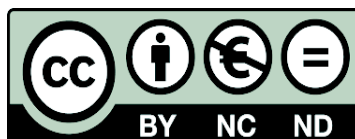
ARON: Nu, nu, taci, să nu te mai aud, nu mai vorbi. Miha, unde ești? Ai plecat după medicamente. Eu visez. În momentul ăsta visez.

MIHAIL: Nu, nu. Până acum ai visat. Acum trăim real. Ca și frățiorul fetei cu rochițele. Eu asta voi face.

ARON: Nu se poate. Tu nu ești ea, te rog spune-mi că nu ești ea, te rog. Haide Aron trezește-te, nu, nu poți fi ea. Cum să fii ea? Nu nu ești ea! Spune-mi că nu ești ea, haide spune-mi. Fac orice să aud că nu ești ea. Prefer să am SIDA, dar spune-mi că nu ești ea. Haide! Spune-mi o dată.

MIHAIL: Sunt ea.

(Scenă mută - Aron se sinucide, Mihail își face operație de schimbare de sex.)

Această operă este pusă la dispoziție sub licența
Creative Commons Atribuire - Necomercial - Fără Derivate 4.0
www.dramaturgiacotidianului.ro